

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tăbărași” Iași, ROMÂNIA

Publicație lunară

Iulie (Cuptor)
nr. 5 (43 / 2020)

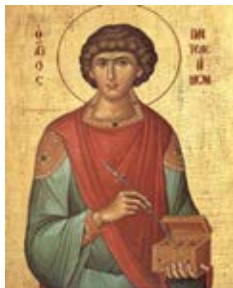
Pandemie sau pedeapsă?

Citiți în pagina 1

Tămăduire prin harul lui
Dumnezeu

Citiți în pagina 8

Sfântul M. Mucenic
Pantelimon

Citiți în pagina 15

Bucuria, rod al Sfântului Duh

Citiți în pagina 10

Biserica purtând hramul Sfântul Vasile cel Mare se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 38. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru”.

Dragi enoriași, vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

*„Când Dumnezeu te are drag
Și te ia în paza milei sfinte
Ca arme de-a lupta înainte
Nu-ți dă nici bătă nici toiağ
Îți dă pricepere și minte.”*

Colectivul de redacție

Pandemie sau pedeapsă?

Am simțit de multe ori (și în ultimul timp din ce în ce mai des) că suntem chemați nu numai să credem în Dumnezeu, ci mai mult decât atât, să-L iubim din tot sufletul, precum ne-a lăsat poruncă scrisă încă din Vechiul Testament.

Această libertate pe care Domnul o respectă și o binecuvântează prin Iubirea Lui, de cele mai multe ori ne sperie, nefiind învățați să o prețuim sau să o folosim spre slava Lui. Mă cutremur citind cuvântul Sfântului Serafim de Sarov, când spune: „Diferența dintre un om păcătos și un sfânt este una singură: o decizie!”. Da, cred că o decizie întotdeauna trebuie luată în libertate.

Sunt convins că, de multe ori, oamenii se întorc la vechile lor obiceiuri și metehne. Iată un bun prilej pentru fiecare dintre noi de a vedea cât de așezați sufletește suntem întru Domnul Hristos, cât de solidari și de grijulii unii față de alții. Se pare că vom trăi și pe mai departe cu acest „virus” alături de noi, iar acest lucru ne obligă să reînvățăm să conviețuim responsabil împreună cu semenii noștri.

Fiecare dintre noi, la un moment dat în viață, a simțit puterea gândului pătimas, a ispitei care poate ajunge până la a-l tortura psihic și mai ales tulburarea ce o aduce în noi; însă, în loc să fim dezamăgiți că îngăduie Domnul Hristos una ca aceasta, mai bine să avem gândul că este clipa în care trebuie să ne decidem dacă răspundem iubirii dumnezeiești sau dragostei pentru păcat.

Chiar dacă tocmai am trecut printr-o perioadă dificilă pentru mulți dintre noi, nu „pandemia” e de vină pentru agitația noastră, ci faptul că au ieșit la suprafață plăcerile și viciile cu care ne-am obișnuit, dar pe care nu le-am mai putut hrăni și împlini cu fapta, decât într-un mod limitat.

Poate că această perioadă ne arată că avem serioase probleme sufletești, neliniști care în mod real țin de patimile noastre ori de tabieturile la care nu suntem capabili să renunțăm, chiar dacă știm că ne afectează sănătatea și fac rău și celor din jurul nostru.

Și, chiar dacă n-am avut puterea necesară să discernem lucrurile ori am căzut din neputință omenească, să nu rămânem deznădăjduiți în iadul întunecat al păcatului, ci să privim către „brațele părintești” deschise ale Mântuitorului răstignit.

Poate că perioada prin care am trecut ne arată că ceea ce numim noi „a trăi” e doar o rutină, o mașinărie pe care dacă o scoți din priză totul se dă peste cap. Asta înseamnă că nu mai suntem în stare să trăim liber, firesc, decât încorsetați în obiceiurile de zi cu zi, care au devenit între timp a două noastră natură.

Și poate ne mai arată că omul modern nu poate fi schimbat din exterior, chiar dacă sunt luate măsuri de constrângere pentru binele nostru, al tuturor. Pentru ca un om să-și „schimbe inima”, câtă răbdare și ce lucrare fină, delicată, trebuie să fie din partea Domnului Hristos!

Și atunci, după această perioadă de „carantină” și de „izolare la domiciliu” impusă, considerată de mulți o perioadă de privațiuni, însă „fără Dumnezeu” în suflet și fără rugăciune personală, e logic ca o așa-zisă „relaxarea socială” să ducă inevitabil la întoarcerea nestăvilită a omului la vechile lui obiceiuri, bune sau mai puțin bune.

Sunt convins că pe unii dintre noi această perioadă de izolare i-a apropiat mai mult de Dumnezeu, iar pe alții i-a îndepărtat poate mai mult. Nu întâmplător „ascultarea” e mai înaltă decât „fecioria”. Degeaba rostim „facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ” (Matei 6, 10), când în inimă nu dorim să schimbăm nimic și ținem cu toată convingerea să se împlinească doar voia noastră cea păcătoasă.

Și iată, apare această pandemie, croită parcă anume după felul nostru de a fi și pe măsura răutății vrăjmașului nostru nevăzut, care neîncetat ne ispitește. Un virus pe care, poate că Domnul Hristos l-a lăsat anume să-și facă de cap, doar ca să ne arate cât de departe suntem de Dumnezeul Cel Adevărat, cât de robiți de propriile patimi și cât de neputincioși în toate cele ale noastre.

Din păcate însă, nu strigăm și noi către Hristos pentru a ne vindeca de orbirea în care trăim. Deslușim puțin câte puțin o părticică din umbra prezenței Lui în viața noastră și credem că am înaintat în duhovnicie; uităm întunericul în care ne delectăm, crezând că dacă am învățat să pășim noaptea obișnuindu-ne cu lipsa Luminii, suntem pe drumul cel bun.

Și mai cred că această pandemie a contribuit la scoaterea la lumină mai ales a părților noastre pe care le ascundem, tocmai pentru a conștientiza cine suntem noi, cei din spatele cuvintelor declarative și a faptelor arătate în văzul tuturor.

E o utopie să credem că lumea se va schimba în bine după această pandemie. Trebuie să recunoaștem că pentru a ne schimba în interior ține de propria noastră

conștiință, de sinceritatea de a ne vedea așa cum suntem, nu cum ni se pare că suntem și mai ales, e nevoie de o conlucrare din adânc a sufletului cu Dumnezeu...

Suntem tentați să evităm a fi sinceri chiar și cu noi, nu numai cu ceilalți; însă ne facem rău și nouă, și lor. Este ca și cum am purta o haină frumoasă la vedere, dar sub ea se ascunde o rană plină de infecție...

Îmi spunea cineva zilele trecute că Dumnezeu ne pedepsește, iar perioada pe care tocmai am traversat-o este consecință directă a păcatelor noastre. Este posibil, dar vreau să vă spun că eu nu m-am simțit niciodată pedepsit și cred că afirmația că avem un Dumnezeu aspru nu este tocmai justă. Spun aceasta deoarece lângă pedeapsa ce ni se pare că ne-a trimis-o, pun imaginea Domnului Hristos răstignit pe cruce. Astfel, îmi păstrez în inimă gândul că eu ar fi trebuit să fiu răstignit, nicidecum El. Căci dacă ar fi așa, la fiecare păcat al nostru (știut sau neștiut) am fi fost sancționați fără drept de recurs! Iar un Dumnezeu care este răzbunător nu se poate jertfi!

Dincolo de toate drepturile și libertățile sociale, de toate derogările legislative, cu mască sau fără mască, cu mănuși sau fără mănuși, să ne aducem aminte de ce spunea în a doua epistolă a sa, Sfântul Apostol Petru: „Cu ei s-a întâmplat adevărul din zicală: câinele se întoarce la vărsătura lui și porcul scăldat la noroiul mocirlei lui” (II Petru 2, 22).

Închei cu convingerea că omul este ca o corabie ce-și poartă încărcătura proprie pe această mare a vieții pământești ce încearcă să găsească drumul către casa părintească, însă vânturile (gândurile) ori valurile (ispitele) și ceața (întunecarea judecății) ce o înconjoară, îi împiedică cursul firesc. Astfel, așa cum am spus și altădată, vom ajunge la destinație doar dacă Îl acceptăm pe Domnul Hristos la cârmă!

Har și bucurie!

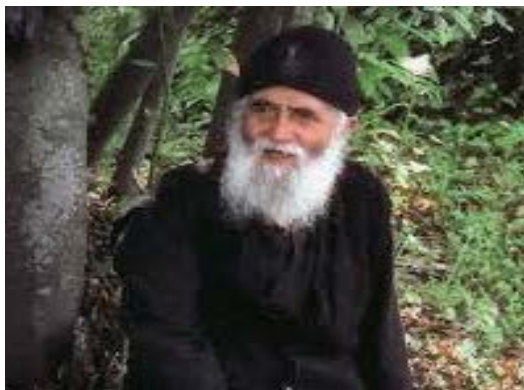
Eugen Antohi - parohia Sf. Vasile Tătărași

**Dumnezeu face minuni când cineva participă cu
inima sa la durerea celuiilalt.**

— Paisie Aghioritul

Jertfa mea îmi va împlini cererea

Dacă cerem ceva de la Dumnezeu fără să jertfim și noi ceva, rugăciunea nu ne este ascultată. Dacă stau și spun: „Dumnezeul meu, Te rog, fă-l bine pe cutare bolnav”, fără să fac vreo jertfă, este ca și cum aș spune niște cuvinte frumoase. Numai atunci când Hristos va vedea dragostea mea, jertfa mea, îmi va împlini cererea, desigur dacă ea este spre folosul duhovnicesc al aceluia. De aceea, atunci când oamenii vă cer să vă rugați pentru un oarecare bolnav, să le spuneți să se roage și ei sau, cel puțin, să se nevoiască să-și taie cusururile lor.

Unii oameni vin și-mi spun: „Fă-mă bine! Am auzit că poți să mă ajuți”. Însă, vor să fie ajutați fără ca ei să se silească pe ei înșiși câtuși de puțin. Spun, de pildă, unuia: „Nu mănca dulciuri! Fă jertfa aceasta ca să te ajute Dumnezeu!”, iar acela îmi răspunde: „De ce? Oare Dumnezeu nu mă poate face bine și așa?”. Dacă nu fac nicio jertfă pentru ei înșiși, cum vor face pentru altul? Unul nu mănâncă dulciuri pentru ca Hristos să-i ajute pe toți cei care suferă de diabet sau nu doarme pentru ca Hristos să dea puțin somn celor care suferă de insomnii. În felul acesta se înrudește omul cu Dumnezeu. Și numai astfel Dumnezeu dăruiește harul Său.

Atunci când cineva îmi spune că nu se poate ruga pentru o rudă de-a sa care este bolnavă, eu îi spun să facă cel puțin o jertfă pentru cel bolnav. De obicei, îi spun să facă ceva care îi va ajuta și propriei lui sănătăți.

Odată, la Coliba mea a venit un creștin din Germania, a cărui fiică începuse să paralizaze. Medicii nu mai puteau face nimic. Sărmanul era cu desăvârșire deznădăjduit.

– Fă și tu o jertfă, i-am spus, pentru sănătatea copilului tău. Să faci metanii nu poți, să te rogi nu poți. Hai să zicem că nu poți. Dar, ia spune-mi, câte pachete de țigări fumezi pe zi?

– Patru și jumătate, îmi răspunde.

– Să fumezi numai un pachet, iar banii ce i-ai fi dat pentru celelalte țigări să-i dai vreunui sărac.

– Părinte, mai întâi să se facă bine copilul meu și apoi eu voi lăsa fumatul.
– Ei, atunci nu va avea nici un rost. Acum trebuie să-l lași. Aruncă țigara! Îți iubești copilul?

– Eu să nu-mi iubesc copilul? îmi spune acela. De la etajul cinci mă arunc pentru dragostea copilului meu.

– Eu nu-ți spun să te arunci jos de la etajul cinci, ci să arunci țigara. Dacă faci vreo nebunie și te arunci de la etajul cinci, vei lăsa copilul pe drumuri și-ți vei pierde și sufletul. Eu îți spun să faci ceva ușor. Iată, aruncă acum țigara!

Dar cu niciun chip nu a vrut s-o arunce. În cele din urmă, a plecat plângând, așa cum a venit. Cum poate fi ajutat un astfel de om...? Cei care ascultă, însă, pot fi ajutați.

Altădată, a venit unul care gâfâia din pricina mersului pe jos. Mi-am dat seama că fuma mult și i-am spus:

– Măi, binecuvântatule, de ce fumezi atât de mult? O să pățești ceva rău.

De îndată ce și-a revenit și a putut vorbi, mi-a spus:

– Femeia mea este foarte bolnavă și este în primejdie să moară. Vă rog, faceți vreo rugăciune să se facă o minune. Medicii nu mai au ce să-i facă.

– Îți iubești femeia? l-am întrebat.

– O iubesc, mi-a răspuns acela.

– Atunci de ce nu faci și tu ceva ca să o ajuți? Ea a făcut tot ce a putut, medicii și ei la rândul lor au făcut tot ce au putut, iar acum vii și-mi spui ca să fac și eu ceva, să mă rog ca să o ajute Dumnezeu. Tu ce ai făcut pentru a-ți ajuta femeia?

– Ce pot face eu. Părinte? m-a întrebat.

– Dacă vei lăsa fumatul, i-am spus, femeia ta se va face bine.

M-am gândit că dacă Dumnezeu va vedea că nu este de folos femeii lui să se facă bine, cel puțin va scăpa el de răul pe care îl pricinuieste țigara. După o lună a venit din nou bucuros pentru a-mi mulțumi: „Părinte, m-am lăsat de fumat, mi-a spus, iar femeia mea s-a făcut bine!”.

După o perioadă, a venit din nou tulburat să-mi spună că s-a apucat iarăși să fumeze pe ascuns, iar femeia sa s-a îmbolnăvit din nou grav. „Știi acum medicamentul, i-am spus. Lasă fumatul!”.

Sursa: Sfântul Cuvios Paisie Aghioritul, „Viața de familie” (vol. IV), Editura Evanghelistos, București, 2003, pp. 245-247

Să se facă voia Lui în viața mea, în fiecare zi...

*T*rebuie să avem răbdare, pentru că Dumnezeu trăiește în veșnicie și lucrează în veșnicie. Ne grăbim să vedem totul împlinit cât ai bate din palme, pentru că viața noastră se scurge rapid. Suntem aici doar pentru o scurtă vreme din veșnicie și apoi ce se întâmplă? Am terminat cu această viață.

Dar Dumnezeu lucrează în veșnicie și din această cauză s-ar putea să cerem ceva azi și să-l primim peste 30 de ani! În acest fel, ușor-ușor dobândim experiență și, în final, într-o zi, nu mai dorim și nu mai cerem nimic. Pentru că El știe ce, unde, dacă și când ne va da acel lucru. Așa că trebuie să rămânem liniștiți și să nu ne agităm. Unii vor spune că suntem indiferenți, apatici, impasibili. Dar acest lucru nu este adevărat. Noi pur și simplu mergem în ritmul lui Dumnezeu și conform voii Sale. Acesta este motivul pentru care nu ne impacientăm.

Cu mulți ani în urmă, mă nelinișteam. Ce se va întâmpla? Cum voi face asta? Când voi merge acolo? Apoi, am avut mândria de a ști care va fi rezultatul muncii mele... Va fi criticată? Va fi aprobată? Eram îngrijorată și așteptam cu nerăbdare să aflu. Acum nu mai simt nimic de genul acesta! Pur și simplu, stau liniștită și aștept să se facă voia Lui în viața mea – în fiecare zi.

În fiecare dimineață îmi pun semnătura în partea de jos a noii pagini – semnez „cec alb” pentru Domnul...

Sursa: Maica Gavrilă, „Asceta iubirii”, Editura Episcopiei Giurgului, 2014

Strofe pentru suflet

Împărăția lui Dumnezeu este înlauntrul vostru

În dorul meu de Dumnezeu
Te-am căutat mereu, mereu,
Dar lumea toat-am colindat,
Și-n sânul ei nu Te-am aflat.

Și-n dorul meu de Dumnezeu,
Plângând, Te căutam mereu;
Căci duhul meu dorea odihnă
Și negăsind-o n-avea tihnă.

Te-am căutat în avuții,
În haine scumpe, în bogății,
Și-n școli înalte Te-am cătat,
Dar Doamne, nu Te-am mai aflat...

Și ostenit am plâns din greu,
Și zi, și noapte, tot mereu,
Dar nimenea nu m-a-nțeles,
De ce plângeam așa de des.

Tăcut, priveam adeseori,
Spre lună, soare și spre nori...
Apoi cătam mai sus, spre stele,
Și le-ntrebam așa pe ele:

„O, nu cumva îmi sunteți voi Stăpânul
meu?”
Iar ele-apoi, mă-ncredințau mereu,
mereu,
Că „Nu-ți suntem noi Dumnezeu!
Ci de voiești sa-L întâlnești,

În tine numai să-L găsești!...
În tine cată-L deci acum, iar nu în lume
sau pe drum”.
Și-am plâns atunci de bucurie, și de-o
nespusă veselie,
Căci nu știam, Stăpânul meu, că-n
mine-ncape DUMNEZEU...!

Pr. Visarion Alexa

Tămăduire prin harul lui Dumnezeu

*I*n mod tradițional, se consideră că majoritatea patologiei psihotice este puțin vindecabilă și aceasta mai ales în privința psihozelor grave, ale bolilor degenerativ-distrofice ale scoarței cerebrale, ale formelor congenitale de debilitate mintală ș.a.m.d. Însă, harul lui Dumnezeu, găsim la oameni credință, face minuni și legile firii dau înapoi. Voi da câteva exemple.

Cu aproximativ cinci ani în urmă, am văzut în biserică o femeie cu o pruncă în brațe. Aspectul copilului era binecunoscut oricărui medic. Cum se spune în asemenea cazuri, fetița avea diagnosticul scris pe față. De obicei, diagnosticul acesta sună ca o sentință: Boala Down. Această patologie apare ca rezultat al unor defecte genetice.

În săptămâna următoare, am dat din nou atenție acelei fetițe, iar mai apoi am văzut-o mereu la slujbă. Copila (pe atunci avea 3-4 ani) era mereu împărtășită cu Sfintele lui Hristos Taine. Mutându-mă în alt oraș din considerente legate de serviciu, am pierdut-o din vedere pe „pacientă” – dar iată că într-o vară, patru ani

mai târziu, am văzut-o iarăși. Micuța se întorcea cu mama ei de la Vecernie. Fața îi era drăgălașă, zâmbitoare, frumoasă! Era greu de recunoscut în ea „invalida condamnată”. Numai un specialist ar fi putut să discearnă urmele bolii ei...

Mă voi folosi aici de un exemplu cât se poate de grăitor, care a fost descris într-o cărticică numită „Când sunt bolnavi copiii”. Autorul ei este medicul și preotul Alexie Graciov. „Acum doi ani și jumătate a venit la mine să se spovedească o fetiță bolnavă, în vârstă de doisprezece ani, dintr-o casă de copii. Nu putea să lege două cuvinte, se învârtea ca un titirez; privirea anormală, grimasele pe care le făcea tot timpul, întregul ei aspect vorbeau despre „handicapul” său. Și iată că a început să se spovedească și să se împărtășească în fiecare duminică.

După un an, a început să simtă necesitatea descoperirii gândurilor (cine se roagă și se mărturisește des știe ce înseamnă asta). Fata a început să ducă o asemenea viață de trezvie duhovnicească cum nici nu bănuiesc oamenii care se socot profund credincioși și ortodocși. A început să se roage cu rugăciunea lui Iisus (Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păătoasa!), să se împotrivească ispitelor drăcești, să ierte, să rabde totul. De-a lungul a câteva luni, ea a învățat să citească și să scrie, au trecut toate semnele debilității mintale, pe față i s-a întipărit pecetea duhovniciei. În tot ce spunea și făcea era simțire și discernământ...”. Acest exemplu nu este izolat.

Sursa: Dr. Dmitri Avdeev, „Nervozitatea la copii și adolescenți”, pp. 109-111.

**Numai credința neclintită mântuiește pe om
aici și dincolo deopotrivă. Credința e puntea
vie peste prăpăstiile dintre sufletul zbuciumat
și lumea plină de enigme, și mai cu seamă
între om și Dumnezeu.**

— Liviu Rebreanu

Bucuria, rod al Sfântului Duh

Bucurie! Cuvânt drag, cuvânt mult-dorit, cuvânt ce ai puțință de a mișca sufletele oamenilor, cuvânt ce arăți veselie, ce însemni bucurie curată, desfătare și plăcere duhovnicească. Bucurie! Cu ce cuvinte aş putea descrie simțământul pe care mi-l deștepti în inimă?

Cu ce penel să-ți zugrăvesc chipul și în ce fel aş putea arăta tainica ta însușire?

Nicio putere în mine nu poate descoperi taina ta; niciun glas nu are puterea de a vorbi despre lucrarea ta ce rămâne tainică și ascunsă în ungherele cele mai adânci ale inimii, arătându-se doar sufletului și făcându-l să tresară de o negrăită mângâiere.

Bucuria îmbată sufletul ca o băutură divină și se face desfătare a sa mult-dorită. Bucuria face ca limba celui ce se umple de ea să fie mai dulce ca mierea; ea face să răsună în inimă cântări pe care buzele sunt neputincioase a le cânta; inima vorbește, buzele tac și se slujește în chip tainic ceea ce este mai presus de fire.

Inima se bucură, fiindcă iubirea lui Dumnezeu s-a sălăsluit într-însa. Inima se bucură, fiindcă se simte plină de binele cel mult-dorit. Inima se bucură, fiindcă a primit tainica încredințare că Dumnezeu o iubește. Inima se bucură, fiindcă pacea, liniștea și netulburarea domnesc într-însa.

Inima se bucură, fiindcă L-a cunoscut în credință pe Domnul. Inima se bucură, fiindcă s-a încredințat în nădejde de bunurile viitoare. Inima se bucură, fiindcă în iubire L-a cunoscut pe Domnul care locuiește într-însa.

O, bucurie sfântă! O, bucurie, desfătare și pregustare a Raiului! O, bucurie ce prevestești dulceața cea negrăită! Pe tine te doresc, pe tine te caut și, pe tine dobândindu-te zălog aici pe pământ, fie să te cunosc și în ceruri, acolo unde se aude glasul neostenit al celor ce te cinstesc și acolo unde este plăcerea nespusă a celor ce văd negrăita frumusețe a chipului lui Dumnezeu.

Amin!

Sursa: [www.https://manastireasuruceni.md/](https://manastireasuruceni.md/)

Sfântul Nectarie din Eghina

Smerenia este încrederea totală în grija lui Dumnezeu

*I*ncredințarea desăvârșită în mâinile lui Dumnezeu – aceasta este sfânta smerenie. Ascultarea desăvârșită față de Dumnezeu, fără niciun fel de împotrivire, chiar și dacă anumite lucruri par iraționale și greu de împlinit. Predarea în mâinile lui Dumnezeu.

Ceea ce rostim la Dumnezeiasca Liturghie spune totul: „Toată viața noastră lui Hristos Dumnezeu să o dăm!”. Același lucru se regăsește și în rugăciunea pe care o zice preotul în taină: „Ție, Stăpâne, Iubitorule de oameni, Îți încredințăm toată viața și nădejdea noastră și cerem și ne rugăm și cu umilință la Tine cădem...”.

Ție, Doamne, Ți le lăsăm pe toate. Aceasta este încrederea în Dumnezeu. Aceasta este sfânta smerenie. Aceasta îl preschimbă pe om. Îl face dumnezeu-om.

Cel smerit este conștient de starea sa lăuntrică și, deși aceasta este urâtă, el nu-și pierde personalitatea. Cunoaște că este păcătos și se întristează din pricina asta, dar nu deznădăjduiește, nu se mistuie pe sine. Cel ce are sfânta smerenie nu vorbește deloc, adică nu se împotrivesc. Primește să i se facă observații, să-l controleze ceilalți, fără să se mânie și să se îndreptățească. Nu-și pierde echilibrul.

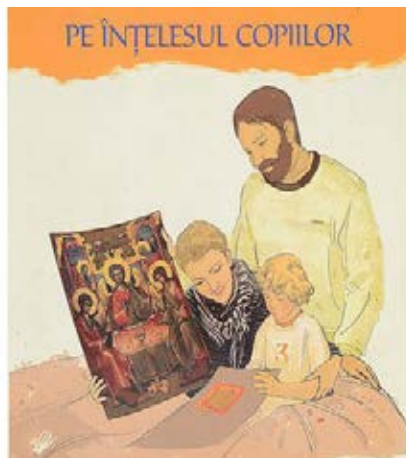
Celui egoist, complexat, i se întâmplă contrariul: la început seamănă cu cel smerit, însă, dacă îl deranjează puțin cineva, îndată își pierde pacea, se mânie, se tulbură.

Sursa: „Ne vorbește părintele Porfirie, Viața și cuvintele”, traducere din limba greacă de Ieromonah Evloghie Munteanu, Editura Egumenița, 2003, pp. 256-257

Credința pentru copiii de toate vârstele

Pantofii micului prinț

S într-un ținut îndepărtat trăia un împărat bogat și foarte fericit pentru că avea un copil drăgălaș, cuminte și ascultător. Dar bucuria împăratului nu ținu mult. Când băiatul împlini patru ani, primi de la un bătrân pantofar prima lui pereche de pantofi. Erau o mândrețe de pantofi, demni pentru un prinț așa ca el. Deși pantofii erau făcuți cu multă măiestrie din cea mai bună piele, băiatul nu se putu bucura de ei. În clipa în care îi puse în picioare, se simți obosit și-și simți picioarele arzând de parcă stătea pe cărbuni aprinși. Crezând că pantofii sunt de vină, regele dădu ordin altui pantofar să-i facă încălțări prințului, dar nici de această dată micul prinț nu putu să-i țină foarte mult în picioare. Era mereu la fel, de câte ori puneă pantofii în picioare, simțea că acestea îi iau foc. Necăjit, regele ceru să i se facă papuci din cel mai rezistent material, dar nici pe aceștia nu putu micul prinț să-i țină în picioare prea mult.

Astfel, micul prinț fu nevoit să-și învelească picioarele în cârpe și-n piele de mistreț ca să poată merge. Dar după un timp, pielea se tocea și prințul ajungea să meargă tot în picioarele goale. Mult timp se chinui prințul așa, până într-o zi când, la vârsta de 15 ani, tânărul întâlni o bătrână care îi spuse o poveste.

Și îi povesti baba că mai demult, în acel ținut, trăia un bărbat foarte mândru, căruia îi plăcea să se laude cu încălțărilor lui cele noi. Nu era săptămână în care bărbatul să nu-și etaleze frumoasele încălțări. Pe când se plimba prin oraș cu pantofii lui cei noi și încrustați cu nestemate, pentru ca toți să îi observe și să îl laude, bărbatul întâlni un om sărman care îi ceru un bănuț. Bărbatul se uita la el și văzu că sărmanul purta o pereche de pantofi rupți în vârf, cu talpa prinsă cu cârpe și refuză să-i dea bani, spunându-i: „Banii nu te vor ajuta cu nimic, dacă nu înveți să-ți prețuiești pantofii, așa ca mine!”.

La auzul acestor vorbe, sărmanul om nu putu decât să se întristeze și-i spuse bărbatului, mai mult ca o avertizare: „De nu-ți vei schimba viața, cineva din

familia ta pe care îl vei iubi ca pe ochii din cap, va avea de suferit... Și ca mine va umbla pe străzi, desculț, chiar de va fi să fie vlăstar regal!”.

Bărbatul nu luă în seamă aceste vorbe și crezu că cerșetorul pe lângă faptul că nu prețuiește pantofii, mai este și nebun. Tânărul prinț, auzind această poveste, o rugă pe bătrână să-i spună cine este acel bărbat care se mândrea atât de tare cu pantofii lui. Atunci, bătrâna îi spuse că acel bărbat a fost chiar bunicul său, regele, care, tânăr fiind, mai înainte de a lua tronul, umbla prin târguri să se laude cu încălțărilor sale. Iar tânărul nostru își dădu seama că pentru păcatele bunicului, care între timp trecuse la Domnul, suferea el acum și picioarele îi iau foc din cauza pantofilor. Prințul o rugă apoi pe bătrână să-i spună cum să scape de blestemul cerșetorului. Femeia îi spuse că doar 100 de pantofi noi l-ar putea salva.

„Vezi tu, zise baba, dacă bunicul tău ar fi dat atunci un bănuț, n-ar mai fi fost nevoie de atâtea încălțări! Când ai, miluiește-l și pe cel care nu are, chiar dacă este îmbrăcat urât sau are haina murdară!”.

Și îi mai spuse baba să ceara pantofarului 100 de pantofi noi dintre care 99 să-i dea oamenilor sărmani și după ce va fi făcut aceasta, abia a o suta pereche să o încalțe el. Auzind acestea, tânărul îi mulțumi femeii, îi dădu un bănuț, fără ca baba să i-l ceară și se duse la tatăl său să-i spună ce a aflat. Regele mărturisi că auzise de un blestem, dar nu crezuse că se va împlini.

Fericit că în sfârșit fiul lui se va putea încălța, regele ordonă să se facă cei 100 de pantofi noi și împreună cu prințul se duse să îi împartă prin împărăție, bucurând inima multor sărmani din regat. Când în sfârșit au dat și cea de-a 99-a pereche, prințul luă perechea cu numărul 100 și o încălță. Și ce să vezi!?... Pentru prima oară, nu-și mai simți picioarele arzând, ci dimpotrivă, simți că parcă era încălțat în puf și parcă cea mai fină mătase îi mângâia picioarele. Pur și simplu, îi venea să zboare de bucurie. Și ținu minte lecția aceasta a puterii milosteniei, astfel că atunci când ajunsese rege, ori de câte ori voia să-și schimbe o pereche de pantofi tociți, ordona pantofarului să facă nu o pereche, ci o sută, din care el păstra numai una.

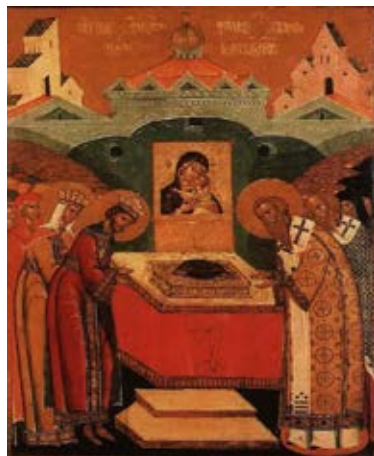
Povestire inclusă în cartea „Nestemate duhovnicești”, vol. I, Editura Cristimpuri, 2010

Aducerea veșmântului Născătoarei de Dumnezeu în Vlaherne

Biserica Ortodoxă prăznuiește, pe data de 2 iulie a fiecărui an, Aducerea veșmântului Născătoarei de Dumnezeu în Vlaherne.

În timpul domniei împăratului Leon cel Mare și al soției sale, Virina, doi boieri pe nume Galvie și Candid au mers la închinare la Ierusalim. Ajungând în Palestina, prin ținuturile Galileii, au găsit acolo sfânta haină a Născătoarei de Dumnezeu Fecioară la o femeie evreică, care o păstrase cu cinste, aprinzând o sumedenie de lumini și făcând tămâieri.

Astfel, se hotărâseră cei doi boieri să o ia. Mergând la Ierusalim, au creat o raclă foarte asemănătoare cu cea în care se găsea sfântul veșmânt al Maicii Domnului; iar când s-au întors au pus racla făcută în locul celei sfinte și au plecat. Iar când au ajuns la Constantinopol, au pus o mănăstire mică a lor care se numea Vlaherne, unde încercau să ascundă racla sfântă. Totuși, văzând că acest lucru nu este posibil, l-au informat pe împărat, care s-a bucurat nespus de mult. Făcu astfel împăratul o biserică la acel metoc, loc unde a pus sfânta raclă, păzind întreaga cetate și alungând vrăjmașii și bolile grele.

Iuvenalie a ajuns pe vremea Sfântului Teodosie cel Mic, trăind pe vremea împăraților Marcian și Leon, făcând parte și din Sinodul din Efes și Sinodul de la Calcedon. Marcian, împreună cu Pulheria în timp ce au zidit Vlaherne, îl întrebau pe Iuvenalie unde a fost pus trupul Fecioarei Maria. Acesta a răspuns, așa cum scrie și în Scriptură, faptul că nu știe, însă se spune că după ce a fost îngropată de apostoli, cântarea îngerilor s-a auzit preț de trei zile.

După trei zile, deoarece unul dintre apostoli nu fusese la îngroparea Născătoarei de Dumnezeu, a deschis mormântul și a constatat cu stupefație faptul că moaștele nu mai erau acolo, ci doar cele de îngropare. Iar împăratul îl ruga pe Iuvenalie ca măcar sicriul alături de cele de îngropare să le pecetluiască și să le trimită, lucru pe care Iuvenalie l-a făcut. Pe toate acestea împăratul le așază în Biserica Născătoarei de Dumnezeu, pe care acesta o zidește în Vlaherne. Iar Sfântul Iuvenalie, păstorind toți cei 38 de ani pe care i-a trăit își dă sufletul în mâinile Domnului.

Sursa: www.calendarulortodox.ro

Sfântul Mare Mucenic Pantelimon

Sfântul Mare Mucenic Pantelimon s-a născut în Bitinia (Asia Mică), în prima jumătate a secolului al III-lea, dintr-un tată păgân, Evstorghie, și o mamă creștină, Evula, care i-a insuflat de mic copil evlavie și credința în Iisus Hristos. Mutându-se la cele cerești mama sa, a rămas de tânăr orfan, tatăl său ca ofițer roman l-a îndrumat spre studiul filosofiei și literaturii. Terminându-le strălucit, datorită inteligenței și seriozității sale, a fost primit ca discipol al celui mai de seamă medic al vremii, Eufrosin, medicul curții imperiale și personal al cezarului Maximian. În urma mării persecuții din Nicomidia, anii 230 – 238, când din porunca lui Dioclețian au fost arși de vii douăzeci de mii de creștini, rămăsese un preot, devenit mai apoi sfântul Ermolae, care slujea clandestin și câțiva creștini.

Acesta îl vede pe tânărul medic, frumos și curat cu sufletul și cu trupul și-i vorbește îndelung despre marele tămăduitor Iisus Hristos și despre multele lui vindecări. În sufletul curat și luminat al lui Pandoleon încolțește credința de nezdruccinat în Iisus Hristos și iubirea față de persoana Sa. Află de la preotul Ermolae că Hristos este singurul doctor adevărat. După ce ridică din moarte un copil care fusese mușcat de o năpârcă, prin chemarea lui Hristos, cere să fie botezat. Se botează și primește numele de Pantelimon – care înseamnă „cel mult milostiv”.

Sfântul Pantelimon ajunge după puțină vreme la o cunoaștere desăvârșită a artei medicale, încât, împăratul Maximian care îi remarcase calitățile, intenționează să-l ia la palat ca medic particular. După ce a vindecat un orb, împăratul i-a cerut lui Pantelimon să renunțe la credința creștină. Pentru că a refuzat, sfântului Pantelimon i s-a tăiat capul. În loc de sânge, a curs lapte din trupul său.

Din anul 303, anul morții sale, Sfântul Pantelimon este considerat ocrotitorul medicilor. Fiind un tămăduitor al bolnavilor, mai multe spitale și așezăminte poartă numele său.

Sursa: www.cuvantul-ortodox.ro

Calendar creștin ortodox - Iulie 2020

- 1 M †) Sf. Ier. Leontie de la Rădăuți; Sf. Mc. doctori fără de arginți, Cosma și Damian
- 2 J † Aducerea veșmântului Născătoarei de Dumnezeu în Vlaherne;
†) Sf. Voievod Ștefan cel Mare
- 3 V Sf. Mc. Iachint; Sf. Anatolie, Patriarhul Constantinopolului
- 4 S Sf. Andrei, Arhiep. Cretei; Cuv. Marta
- 5 D † Cuv. Atanasie Atonitul; Cuv. Mc. Ciprian

Duminica a IV-a după Rusalii (a Sf. Părinți de la Sinodul IV Ecumenic; Vindecarea slugii sutașului); Ap. Romani VI, 18-23; Ev. Matei VIII, 5-13; Ioan XVII, 1-13; glas 3, voscr. 4

- 6 L Cuv. Sisoe cel Mare; Sf. Mc. Lucia; Sf. Mc. Arhip și Filimon
- 7 M †) Sf. M. Mc. Chiriachi; Cuv. Toma din Maleon și Acachie
- 8 M Sf. M. Mc. Procopie; Sf. Mc. Epictet și Astion
- 9 J † Cinstirea Sf. Icoane a Maicii Domnului Îndrumătoarea de la Mănăstirea Neamț; Sf. Sfințiți
Mc. Pangratie și Chiril; Sf. Mc. Andrei și Prov
- 10 V Sf. 45 de Mc. din Nicopolea Armeniei; Sf. Mc. Apolonie, Vianor și Siluan
- 11 S Sf. M. Mc. Eufimia; Sf. Olga, împărăteasa Rusiei; Cuv. Leon din Mandra
- 12 D † Cinstirea Sf. Icoane a Maicii Domnului Prodromița de la Muntele Athos; Sf. Mc. Proclu și
Ilarie; Sf. Veronica

Duminica a V-a după Rusalii (Vindecarea celor doi demonizați din ținutul Gadarei); Ap. Romani X, 1-10; Ev. Matei VIII, 28-34; IX, 1; glas 4, voscr. 5

- 13 L Soborul Sf. Arhanghel Gavriil; Cuv. Ștefan Savaitul; Cuv. Sara
- 14 M Sf. Ap. Achila; Sf. Mc. Just și Iraclie; Cuv. Nicodim Aghioritul
- 15 M Sf. Mc. Chiric și Iulita; Cuv. Iosif, Arhiep. Tesalonicului; Sf. Vladimir, Luminătorul Rusiei
- 16 J Sf. Sfințit Mc. Atinoghen cu cei 10 ucenici ai săi; Sf. Mc. Avudim și Faust
- 17 V Sf. M. Mc. Marina; Sf. Ier. Eufrasie
- 18 S †) Sf. Mc. Emilian de la Durostor; Sf. Mc. Iachint, Pavel și Valentina
- 19 D Cuv. Macrina, sora Sf. Vasile cel Mare; Cuv. Die

Duminica a VI-a după Rusalii (Vindecarea Slăbănogului din Capernaum); Ap. Romani XII, 6-14; Ev. Matei IX, 1-8; glas 5, voscr. 6

- 20 L †) Sfântul și Slăvitul Prooroc Ilie T esviteanul
- 21 M Cuv. Simeon și Ioan Pustnicul; Sf. Prooroc Iezechiel; †) Cuv. Rafail și Partenie de la Agapia
- 22 M Sf. Mironosiță, întocmai cu Apostolii, Maria Magdalena; Cuv. Mc. Marcelia
- 23 J Aducerea Moaștelor Sf. Sfințit Mc. Foca; Sf. Mc. Trofim și Teofil
- 24 V Sf. M. Mc. Hristina; Sf. Mc. Ermoghen
- 25 S Adormirea Sf. Ana; Cuv. Olimpiada și Eupraxia
- 26 D Sf. Sfințit Mc. Ermolae; Sf. Mc. Paraschevi din Roma; †) Sf. cuv. Ioanichie cel Nou de la Muscel

Duminica a VII-a după Rusalii (a Sf. Părinți de la Sinodul IV Ecumenic; Vindecarea a doi orbi și a unui mut din Capernaum); Ap. Romani XV, 1-7; Ev. Ioan IX, 27-35; Ioan XVII, 1-13; glas 6, voscr. 7

- 27 L † Sf. M. Mc. și Tămăduitor Pantelimon; Cuv. Antuza
- 28 M Sf. Ap. și diac. Prohor, Nicanor, Timon și Parmena
- 29 M Sf. Mc. Calinic, Mamant și Veniamin; Sf. Mc. Teodota cu fiii săi
- 30 J Sf. Ap. Sila, Silvan, Crescent, Epenet și Andronic; Sf. Mc. Iulita; Sf. Mc. Valentin
(Lăsatul secului pentru Postul Adormirii Maicii Domnului)
- 31 V Înaintepăznuirea scoaterii Sf. Cruci; Sf. și Dreptul Evdochim; Sf. Iosif din Arimateea
(Începutul postului Adormirii Maicii Domnului)

Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

Pomenirea celor adormiți

18:00 - 18:45 - Vecernia

18:45 - Sf. Spovedanie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins:

Pag.

Pandemie sau pedeapsă?	1
Jertfa mea îmi va împlini cererea	4
Să se facă voia Lui în viața mea, în fiecare zi	6
Strofe pentru suflet	7
Tămăduire prin harul lui Dumnezeu	8
Bucuria, rod al Sfântului Duh	10
Smerenia este încrederea totală în grija lui Dumnezeu	11
Credința pentru copiii de toate vârstele	12
Aducerea veșmântului Născătoarei de Dumnezeu în Vlaherne	14
Sfântul Mare Mucenic Pantelimon	15

Colectivul de redacție:

Președinte:

Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

ec. Sorin Pavel

jr. Eugen Antohi

Corectare text:

Ioana Sanciuc

Colaboratori:

Oxana Cliucinicov

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 38, Iasi

Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424